

[Ministeren for Grønland.]

holdninger til problemet, som gør sig overvejende gældende på havretskonferencen, men det vil nok være for tidligt at indlede en debat omkring dette spørgsmål, så længe vi kun har en formodning om, hvorledes holdningen er på konferencen.

Lad mig sige i denne forbindelse, at jeg er for ganske kort tid siden, i november måned, blevet præsenteret for nogle særlige grønlandske synspunkter af Grønlands landsråds forretningsudvalg ved nogle forhandlinger her i København. Ud af disse forhandlinger krystalliserede sig en fælles holdning mellem Grønlands landsråds forretningsudvalg og ministeriet for Grønland, som er blevet offentliggjort i form af et særligt handlingsprogram som følge af den særlige situation, der ganske klart må siges at herske for grønlænderne, for så vidt angår en række fiskearter, som opfiskes stærkt ud for Grønlands vestkyst. Dette handlingsprogram er kendt for offentligheden, og jeg skal ikke gå ind på en nøjere drøftelse af det. Jeg vil blot sige til hr. Johan Nielsen, at jeg naturligvis med tilfredshed har konstateret, at man fra færingernes side er indstillet på og har registreret denne særlige situation, der eksisterer for grønlænderne, og at man i virkeligheden har opfordret til, at man forhandler så langt som muligt.

Det andet spørgsmål, hr. Johan Nielsen var inde på, var spørgsmålet, som vi tidligere har drøftet her i tinget, om kønssygdomssituationen i Grønland. Det er naturligvis en alvorlig situation i Grønland. Hr. Johan Nielsen har ved en tidligere lejlighed her i tinget også understreget, at det er samtidig et problem, der afkaster en måske lige så alvorlig situation i de færøske samfund. Jeg har haft lejlighed til at drøfte dette ganske specielle problem såvel med landslægen i Thorshavn som med en repræsentant for landsstyret, og vi er i Grønlandsministeriet inde i overvejelser om, hvorledes vi kan gribe denne særlige situation an med henblik på at træde kraftigere frem i 1976, måske ved hjælp af bl. a. nogle unge grønlændere, der studerer medicin her i København, for ved deres hjælp at søge at få en kontakt til vide kredse i det grønlandske samfund, som kan medvirke til en bekæmpelse på dette område. Jeg har tidligere her i folketinget redegjort meget nøje for enkeltheder-

ne i de aktiviteter, vi fra ministeriet for Grønland har lagt for dagen vedrørende bekæmpelsen af disse kønssygdomme i Grønland. Det er meget omfattende aktiviteter, der er tale om, og jeg vil kun sige, at når spørgsmålet — det er min opfattelse — har den aktuelle interesse i det færøske samfund, så skyldes det måske ikke mindst, at Færøerne er et særdeles kontaktsøgende samfund og et særdeles aktivt samfund; det tror jeg at hr. Johan Nielsen vil give mig ret i.

Formanden:

Vi går derefter til anden omgang, hvor taletiden for ordførerne er indtil 10 minutter.

Erling Olsen (S):

Efter finansministerens indlæg har jeg kun et par enkelte bemærkninger og kun til hr. Wilhjelms. Hr. Wilhjelms nævnte, at borgerlige og socialdemokratiske økonomer normalt tryllede underskud på statsbudgetterne væk med nogle hokuspokusbetragtninger. De kloge økonomer fra VS, de havde derimod fulgt pengene på vejen fra statskassen og ud til de fæle kapitalister, der havde købt obligationer for dem. Og når man så så nogle år frem i tiden, så sad de og svingede deres sakse, klippede kuponerne og sagde: „Må vi så få renter“, og så havde skatteministeren ikke andet at gøre end at gå ud og plyndre lønmodtagerne for at kunne betale de fæle kapitalister deres renter.

Nu kan man jo drøfte, om det var en lidt firkantet formulering, men når man diskuterer med VS, gør det vel ikke noget, at man accepterer deres firkantede formuleringer i håb om at kunne komme et stykke videre. Se, sagen er: socialdemokratiske økonomer har aldrig nægtet, at hvis man har et underskud og finansierer det ved obligationssalg, så er der nogle renter, som skal betales i fremtiden, og disse renteudgifter må så i givet fald finansieres ved højere skatteindtægter. Det har vi aldrig benægtet. Men vores første punkt er, at vi er villige til at betale den pris for at opretholde i hvert fald en nogenlunde stabilitet i produktion og beskæftigelse. Det er altså prisen værd, disse ekstra rentebetalinger i fremtiden, at få gjort noget for beskæftigelsen, sådan som også finansministeren sagde det.